

ת"פ 25282/06/13 - מדינת ישראל נגד א י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25282-06-13 מדינת ישראל נ' י
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א י

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד נעמה ישראל, עו"ד שרית דרור

ב"כ הנאשם: עו"ד שאול עזרא

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ותקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק.

2. על פי המיוחס בכתב האישום, ביום 9.8.12 בשעה 19:00 לערך, תקף הנאשם את בת זוגו מ', עמה היה באותה עת בהליכי גירושין. הנאשם אסף את המתלוננת משכונת ---- שב----, והתעתד להסיעה לכיוון הישוב ---- . במהלך הנסיעה החל הנאשם לחקור את המתלוננת מהיכן יש לה כסף. משהשיבה כי היא עובדת, סטר לה הנאשם על לחייה בחוזקה ואמר כי לא תשקר. בהמשך לכך, איים הנאשם על המתלוננת בכוונה להפחידה באומרו, כי אם תשובותיה לא יהיו לרוחו הוא יכניס את הרכב בקיר. הנאשם אף סטה מהדרך הראשית, הסיע את הרכב לתוך יער בית שמש ואיים על המתלוננת כי אם לא תחזור אל הבית עד לתום הליכי הגירושין הוא לא ייסע. הנאשם סטר למתלוננת עוד פעמיים. כתוצאה מכך החלה המתלוננת להקיא ונזקקה לטיפול רפואי. בהמשך לקח הנאשם את מכשיר הטלפון של המתלוננת ואיים עליה כי "אל תעשי טעות ותתקשרי למשטרה" בכוונה להפחידה.

3. בתשובתו לאישום הודה הנאשם כי הוא והמתלוננת היו בזוגיות, הודה כי אסף את המתלוננת, הכחיש כי חקר אותה או שאל אותה שאלה כלשהי, הכחיש כי הסיע את הרכב ליער בית שמש, הכחיש כי סטר לה ואמר כי אינו זוכר שהמתלוננת הקיאה או נזקקה לטיפול רפואי.

4. מטעם התביעה העידו המתלוננת, חברתה מ א, השוטרים לירון סיביליה ורביע דאהר, והוגשו הודעותיהם במשטרה של הנאשם, המתלוננת ומ' ודו"חות פעולה ועיכוב שערכו השוטרים. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגש מזכר שערכה השוטרת עידית לוי.

הראיות

5. המתלוננת, מ' כ' (להלן: "מ'"), החלה להעיד בחקירה ראשית, ואולם תוך כדי השמעת עדותה, הסכימו הצדדים על הגשת הודעתה במשטרה במקום חקירה ראשית.

בהודעתה במשטרה מיום 12.8.12 (ת/2) תיארה מ' כי היא נשואה לנאשם מזה כארבע שנים ובעקבות ריבוי מעשי אלימות מצדו לאחרונה, החליטה לעזוב את הבית ולהתגרש ממנו. ביום 2.8.12 החליטה לעזוב את הבית עוד טרם השלמת הליך הגירושין ועברה להתגורר בדירה שכורה. לאחר מספר ימים שבהם שוחחו טלפונית שיחות רגועות, הודיע לה הנאשם, כי בעל המוסך שלהם התקשר והודיע כי חלק שהזמינו לרכב הגיע וביקש להביא את הרכב לתיקון. היא סיכמה עם הנאשם כי תגיע לביתו ב-9.8.12 והם ייסעו יחד למוסך ב-9.8.12 בשעה 19:30. היא הגיעה לביתו של הנאשם וחיכתה לו מתחת לבית, כשחזר מהעבודה עלו לדירתו כדי שישטוף פנים, וכעבור מספר דקות יצאו מהבית לכיוון ----. הנאשם נהג ברכבה והיא ישבה לידו. בשלב מסוים בנסיעה הנאשם ביקש לשאול אותה שאלות ושתשיב לו תשובות אמת. היא הסכימה והוא שאל מאין היה לה כסף לשכור דירה. היא השיבה לו שהיא עובדת ומיד לאחר מכן הנאשם סטר לה בחוזקה על פניה ואמר שלא תשקר לו. הוא שאל עוד שאלות וכשתשובותיה לא מצאו חן בעיניו, אמר שיכניס אותה לקיר עם הרכב וסטר לה עוד פעמיים לאחר ששאל עם מי היא גרה והיכן ועם מי היא נמצאת. הנאשם היה נסער מאד ובמקום לפנות לשוב ---- המשיך בנסיעה ליער בית שמש, והיא פחדה מאד כי חשבה שהוא עומד "לחסל" אותה. היא שאלה אותו מדוע לא פונה ל- ---- והוא השיב שעד שלא תתחייב לחזור ולהתגורר עמו עד לדיון הגירושין שנקע ליום 14.10.12 הוא לא מניח לה ולא נוסע ל- ----. תוך כדי הנסיעה היא פתחה את חגורת הבטיחות וחשבה לקפוץ מהרכב, אך הנאשם ראה זאת, הגביר מהירות והיא פחדה לקפוץ. כשעמד על דרישתו שתחזור לביתם עד דיון הגירושין והיא הבינה שחייה בסכנה, אמרה לו שהיא מסכימה, ביקשה ממנו להמשיך לנסוע למוסך, וכשהבטיחה שתחזור לביתם, הנאשם נסע למוסך. במהלך ההמתנה לביצוע העבודה במוסך, הנאשם דיבר אליה בטון אלים בנוכחות הבעלים. היא אמרה לבעל המוסך כי הנאשם הרביץ לה והנאשם אף הודה בדבר בפניו. לאחר סיום העבודה חשה בלחץ נוראי וכשהחלה הנסיעה חזרה היא הקיאה. כשהגיעו לבית הנאשם היא חשה רע מאד והמשיכה להקיא וביקשה מהנאשם שייקח אותה לטר"ם. הנאשם חשש, אך לאחר שהבטיחה לו שתשוב לביתם הוא לקח אותה לטר"ם שם קיבלה תרופה ונוזלים. היא שוחררה ביום שישי 10.8.12 סמוך לשעה 1:30. במהלך כל הזמן הזה, מאז שנסעו למוסך הנאשם החזיק בטלפון שלה ולא נתן לה אותו. למחרת בבוקר הנאשם יצא לתפילה ואז למכולת, והיא ניצלה את ההזדמנות להתקשר לחברתה מ', סיפרה לה במהירות כל מה שקרה ומ' הודיעה למשטרה. כשהנאשם חזר מהמכולת היא ביקשה ממנו ללכת לראות את בתה, והוא הסכים ובלבד שתתחייב לחזור עד השעה 11:00. היא התחייבה ויצאה מביתו בשעה 9:00, וזמן קצר לאחר מכן הגיע שוטר לעכב את הנאשם, שנלקח לתחנת המשטרה. השוטר התקשר אליה וביקש שתבוא למסור עדות והיא אמרה לו שמפחדת וביקשה לחשוב על כך. כעבור דקות ספורות התקשרה אליה ל', אחותו של הנאשם וביקשה ממנה לא להגיש תלונה והבטיחה לנסות ולעזור בפתרון העניין ללא מעורבות המשטרה. כעבור עוד מספר דקות התקשר אליה שוב השוטר, היא אמרה לו שאינה מעוניינת להגיש תלונה והנאשם שוחרר לביתו. היא בילתה את סוף השבוע בבית הגרוש שלה, ובמהלך סוף השבוע הנאשם התקשר אליה מספר פעמים ואף אחותו התקשרה וביקשה כי תבוא אליה בדחיפות. מאחר וחששה כי האחות טומנת לה מלכודת

החליטה להגיש תלונה.

בעדותה הוסיפה המתלוננת, כי בתקופה שבה הייתה נשואה לנאשם הוא נהג להשתמש בסמים והדבר היה משנה את התנהגותו, ועל כן מערכת היחסים ביניהם ידעה עליות ומורדות, וכללה, מדי פעם, גם אלימות מילולית מצדו וגם אלימות פיזית, וכי כשהחליטה לעזוב את ביתם של בני הזוג, הדבר נעשה ברוח טובה. עוד הוסיפה, כי לא הגישה תלונה באותו היום כי הייתה מפוחדת ונדרש לה זמן להתאושש אך לבסוף הבינה, כי אם מעוניינת לסיים את היחסים, עליה להגיש תלונה, אך הכחישה כי הגישה את התלונה כדי לזרז את הליך הגירושין הפורמלי.

6. הודעתה במשטרה מיום 12.8.17 של מ' א (להלן: "מ'"; ת/3), הוגשה במקום חקירה ראשית והיא נחקרה רק בחקירה נגדית. מ' הייתה בעבר שכנה של בני הזוג, ועברה להתגורר בשכונה אחרת עוד לפני האירוע. בהודעתה תיארה מ', כי ביום 10.8.12 סמוך לשעה 8:00, המתלוננת התקשרה לטלפון בביתה ונשמעה נסערת מאד, אמרה לה שהיא כלואה בדירתו של הנאשם, כי הנאשם היכה אותה, כי אינה מרגישה טוב וזקוקה לעזרה, ביקשה שתעזור לה והשיחה התנתקה. היא ניסתה לחייג שוב לטלפון של המתלוננת אך היא לא ענתה. היא דאגה למתלוננת, מאחר וידעה על האלימות שחוותה בעבר, ועל כן דיווחה על השיחה למשטרה. לדבריה, המתלוננת אינה אישה היסטורית ומעולם לא התנהגה בצורה היסטורית, אך בעבר, כשהנאשם היה מכה אותה, המתלוננת הייתה בורחת לביתה של מ', מספרת לה את שאירע ומסתתרת בביתה. לדברי מ', הדבר אירע פעמים רבות, אך המתלוננת סירבה להגיש תלונה. לדבריה, מעולם לא הייתה עדה בעצמה לאלימות מצד הנאשם ואף לא ראתה סימני חבלה על המתלוננת, אך אמרה כי מדי פעם שמעה צרחות מביתם של הנאשם והמתלוננת. מ' הוסיפה, כי ביום מסירת ההודעה התקשרה למתלוננת לשאול אותה לשלומה והמתלוננת אמרה לה כי היא בדרכה אליה והיא חוששת שעוקבים אחריה. כשהמתלוננת הגיעה לביתה, הנאשם התקשר והיא שמעה את השיחה שנוהלה ברמקול. הנאשם ביקש ממ' לחזור לביתם ולהיפגש עמו ומ' אמרה לו שהיא פוחדת ממנו אחרי מה שעשה לה ביום שישי ואינה מאמינה בו יותר. הנאשם כעס עליה והשיחה הסתיימה. כעבור זמן מה התקשר אליה אדם שגר ב---- ושאל אם המתלוננת אצלה והיא שיקרה ואמרה שלא.

בחקירתה הנגדית בבית המשפט ציינה מ', כי היא סובלת ממחלות רבות ונוטלת כדורים אשר פוגעים בזיכרונה וכן ציינה, כי בשל חלוף הזמן מאז האירוע היא זוכרת את הדברים באופן מעורפל בלבד. לדבריה, מעולם לא ראתה את הנאשם מרביץ למתלוננת אך כשגרו בשכנות המתלוננת הייתה מגיעה פעמים רבות לביתה ומבקשת להסתתר מהנאשם והיא הייתה מאפשרת לה ומונעת מהנאשם לדבר איתה. במועד האירוע המתלוננת התקשרה אליה ואמרה לה שכלאו אותה בבית ובכתה וביקשה להגיע לביתה. לאחר זמן מה המתלוננת אמרה לה שהצליחה לברוח והיא הזמינה את המתלוננת לביתה. המתלוננת אמרה לה שעוקבים אחריה ואז היא הזמינה שוטרים לביתה. מ' אמרה שהמתלוננת הגיעה לביתה ביום שישי שבו התקשרה אליה, ונשארה אצלה כשבועיים במהלכם הלכה לעבודה. כשעומתה עם טענתה של מ', כי במהלך סוף השבוע שלאחר האירוע היא שהתה בבית הגרוש שלה, אמרה מ' כי המתלוננת שהתה בבית הגרוש בסוף השבוע שלאחר מכן. לדבריה, השתיים הלכו להגיש עדות במשטרה למחרת היום שבו המתלוננת הגיעה אליה.

7. אופיר אליהו (להלן: "אופיר") הוא בעל המוסך שתיקן את הרכב ביום האירוע. בעדותו במשפט תיאר, כי במהלך ביצוע התיקון, המתלוננת פנתה אליו ואמרה שהיה סכסוך בינה לבין הנאשם והוא ניסה לפשר ביניהם, שוחח עם שניהם ביחד וגם עם כל אחד מהם בנפרד. המתלוננת אמרה לו שהנאשם הרביץ לה. לאחר שרוענן זכרוננו מהודעתו במשטרה, אמר שהמתלוננת טענה כי המכות היו תוך כדי הנהיגה והנאשם אף איים שיפגע בה, אך הבהיר כי במועד

העדות אינו זוכר דברים אלה. עם זאת אמר שמה שנכתב בהודעתו הוא מה שנאמר לו. בחקירה נגדית הבהיר העד, כי תחילה שוחח בנפרד עם המתלוננת, לאחר מכן שוחח בנפרד עם הנאשם ולבסוף עם שניהם ועשה ביניהם "סולחה", ורק במהלך הסולחה המתלוננת אמרה לו שהנאשם הכה אותה, והנאשם הכחיש כי הכה אותה. העד תיאר כי לא התרשם שהמתלוננת הייתה מפוחדת, אך היא נראתה לו עצובה. אופיר לא זכר מי נהג ברכב, והעריך ברמה של תשעים אחוזים, כי מדובר במ', מאחר ולדבריו "א' לא נהג בתקופה הזאת". עוד הבהיר כי הנאשם הוא שפנה אליו וביקש לתקן את הרדיאטור ברכב.

8. דו"ח הפעולה שערך השוטר לירן סביליה מתאר כי ביום 12.8.12 הגיע לביתה של מ' בעקבות דיווח על אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת, שהייתה באותה עת אצל מ'. המתלוננת אמרה לו שהיא והנאשם בהליכי גירושין והנאשם הצליח "לעבוד עליה" ולגרום לה להיפגש עמו לצורך תיקון הרכב במוסך, כי בדרכם למוסך הוא סטר לה סטירה חזקה, כי הנאשם כבר הכה אותה בעבר, וכי היא מפחדת ממנו פחד מוות. לדבריה, כשהיו בדרכם למוסך הנאשם לקח את הפלאפון שלה והתקשר לכלל המספרים שלא היו מזוהים לו, ואמר לה שאם לא תחזור לביתם עד למתן הגט הוא "יכניס אותה בקיר". בעקבות הקריאה הוא עדכן את גורמי החקירה הרלבנטיים.

9. רס"ר רביע דאהר שירת במועד האירוע כסייר במשטרת ישראל ולא זכר את האירוע כלל. דו"חות הפעולה והעיכוב שערך הוגשו לפי כלל הקפאת הזכירה שבעבר. מדו"חות אלה עולה כי ביום 12.8.12 הנאשם עוכב על ידי השוטר. בעת העיכוב אמר הנאשם לשוטר כי ביום שישי בבוקר (10.8.12) היה בבית כנסת משעה 5:00-8:30, וקרא לשכנה שתשב עם המתלוננת, לאחר מכן הלך לדואר, המתלוננת הלכה לבתה ושוטרים באו לביתו ועיכבו אותו. העד לא נחקר בחקירה נגדית.

10. הודעת הנאשם מיום 12.8.17 (ת/1) נפתחת בטענתו שדבריה של המתלוננת הם עלילה. הנאשם אמר, כי המתלוננת החליטה לעזוב את הבית והוא אמר לה שאם רוצה להישאר בבית עד למועד הדיון בבקשת הגירושין-שתישאר, ואם לא-אלוהים עמה. לאחר שעזבה את הבית הם לא שוחחו מספר ימים ושבּו לשוחח בנוגע לתיקון הרדיאטור ברכב. הוא קבע עם המתלוננת לנסוע עמה למוסך ביום חמישי, 9.8.12. בדרך התנהלה ביניהם שיחה, במהלכה הוא הצביע על דברים לא יפים שעשתה, הוא היה כעוס מאוד והיא הייתה מבושת. בעל המוסך הזמין אותם לשיחה וכל אחד מהם אמר לבעל המוסך את עמדתו. בעל המוסך הציע שהמתלוננת תחזור הביתה עד למתן הגט והיא הסכימה. הם יצאו מ-22:30 בשעה וכשהגיעו ל-00:00 וירדו מהרכב, למתלוננת היו התכווצויות בבטן והיא התמוטטה. הוא הציע לקחת אותה לבית חולים והיא אמרה שלא צריך. לאחר שעלו לביתם המתלוננת הקיאה, הוא הציע לה ללכת לטר"מ, היא הסכימה והם נסעו לשם. המתלוננת קיבלה טיפול רפואי והתחננה שישאר לידה ולא יעזוב אותה. סמוך לשעה 2:30 הם שוחררו, נסעו לביתם והלכו לישון. הוא קם סמוך לשעה 05:00 ויצא להתפלל ולאחר מכן הלך למכולת וכשחזר הכין למתלוננת ארוחת בוקר, ובהמשך יצא לשלם את חשבון החשמל ולהביא לה כדורים מבית המרקחת. כשחזר, שמע את המתלוננת מדבר בלחש בטלפון. היא אמרה לו שתלך לאחייניתו, ובהמשך אמרה לו שתלך לביתה של בתה, והוא אמר שאין בעיה והוסיף שאם הבת רוצה להתארח אצלם בשבת היא מוזמנת. לאחר שהמתלוננת עזבה, הוא הלך לישון ולפתע שמע דפיקות חזקות בדלת. שוטרים הגיעו לביתו ואמרו שהם מחפשים את המתלוננת. כשלא מצאו אותה בבית הוא נתן להם את מספר הטלפון שלה, וכעבור כמה דקות השוטר הודיע לו שהוא מעוכב לתחנה. הוא היה בתחנת המשטרה למעלה משעה, אך בסופו של דבר שוחרר ללא כל תנאים. לדברי הנאשם, ביום 12.8.12, יום גביית ההודעה, המתלוננת הייתה אמורה להגיע לפגישה

עמו ועם אחותו, אך היא סירבה להגיע, הוא כעס והתקשר לדודתה של המתלוננת. כשהדבר נודע למתלוננת היא התקשרה אליו נסערת והבטיחה שתקבור אותו בבית סוהר. כעבור מספר שעות הוא הוזמן לחקירת משטרה. הנאשם הכחיש כי סטר למתלוננת במהלך הנסיעה ל---, וטען כי היא מנסה להרחיקו ממנה בשל פער הגילאים ביניהם. הנאשם הוסיף והכחיש כי הכה אותה במקרים קודמים. הנאשם טען, כי לא הוא נהג ברכב בדרך ל--- אלא המתלוננת, וממילא לא יכול היה לאיים כי יכניס אותה לקיר.

11. הנאשם בעדותו הפליג בתיאור מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת מאז יום היכרותם ועד פרידתם. לדבריו, לאחר שהיו נשואים במשך כמעט ארבע שנים, יום אחד חזר לביתו וגילה שכל חפציה של המתלוננת ארוזים והיא הודיעה לו שעוזבת את הבית ומבקשת להיפרד. הוא סייע לה בהורדת החפצים והעמסתם על הרכב. הוא נותר המום והיה בטוח שתחזור. למחרת הם נפגשו בביתו, כשהביאה לו אוכל ששלחה אמו והשיחה ביניהם התנהלה ברוח טובה. במהלך חייהם הזוגיים הוא קנה למתלוננת רכב במתנה. באחת הפעמים כשהרכב יצא מהמוסך לאחר תיקון, התגלתה בעיה ברדיאטור והוא הזמין מבעל המוסך רדיאטור חדש. לאחר הפרידה, כשבעל המוסך התקשר לומר שהרדיאטור הגיע, הוא הודיע למתלוננת שעליה לנסוע למוסך והיא ביקשה ממנו שיבוא עמה, למרות שהיא נהגה לנסוע לשם גם לבדה. ביום שבו נסעו למוסך היא הגיעה לביתו והמתינה לשובו מהעבודה. כשהגיע הם נכנסו לביתו, שבו קפה, חזרו לרכב ונסעו לכיוון המוסך. המתלוננת נהגה ודיברה על חייה ומעשיה. הנאשם אמר בלבו שהיא שקרנית ו"התפוצץ עם עצמו". בדרך הטלפון שלה צלצל פעמים רבות והיא השתיקה אותו וניסתה לכבותו. הוא ענה לאחת השיחות ושמע גבר שביקש לדבר עם המתלוננת. הוא שאל את הדובר לזהותו והדובר אמר לו שלא ישאל אותו שאלות. הדבר עורר את חמתו, הוא קילל את הדובר ואמר לו "אתה מדבר על אשתי. זו אשתי". הוא התעצבן ושאל את המתלוננת שאלות. היא התביישה וניסתה להסתיר ממנו דברים. הוא התעצבן ואמר לה "הלו, עכשיו אני אוציא לך את העיניים, את עדיין אשתי. וזה שיצאת מהבית ועוד לא התגרשנו זה כבר טעות בפני עצמה" וקבל על כך שהיא מסתובבת עם ידידים ורומסת את כבודו. בחקירה נגדית הבהיר, כי לא באמת התכוון להוציא לה את העיניים. הם התווכחו והוא אמר לה שמעתה והלאה תראה ממנו רק רע, הוא יפסיק להזרים לה כספים ויציק לה איפה שרק אפשר. לדבריו, הנסיעה הייתה סוערת, מלווה בעצבים, קללות ותסכול. כשהגיעו למוסך, אופיר ראה שהוא נסער והוא תינה בפניו את צרותיו. אופיר אמר לו שהמתלוננת ומ' היו אצלו מספר פעמים במוסך תחת אמתלות של תיקונים, לדבריו הנאשם- מאחר והמתלוננת מצאה שם פועל ערבי שמצא חן בעיניה. אופיר שוחח עם שניהם כפי שתיאר, ואמר למתלוננת שזה לא מכובד לצאת מהבית טרם הגירוש. אופיר השלים ביניהם, תיקן את הרכב והם נסעו כשהמתלוננת נהגה, ובדרך ליטפו אחד את השנייה והחזיקו ידיים. כשהגיעו לביתו, באופן פתאומי, המתלוננת חשה ברע וכמעט התעלפה. הוא הציע להסיעה לטיפול רפואי והיא סירבה, אך לבסוף התרצתה והם נסעו במונית לטר"מ. המתלוננת קיבלה טיפול והם חזרו לביתו. המתלוננת ביקשה שישאר לצדה והיא התאוששה, שוחחה מספר פעמים עם בתה והטלפון שלה נותר ברשותה, גם כשהוא יצא מהבית. בשעת בוקר מוקדמת הוא יצא מהבית לבית הכנסת, הלך לדואר לשלם את חשבון החשמל, קנה מצרכים לארוחת בוקר ושב לביתו. המתלוננת הודיעה לו שהיא נוסעת לאחייניתו, לאחר מכן הודיעה לו ששינתה דעתה והחליטה לנסוע לבתה, והוא לא מנע זאת ממנה והיה בטוח שכשתסיים את הביקור תשוב לביתו. המתלוננת עזבה, הוא החל להכין את השבת, וכעבור שעה הגיעה משטרה, שחיפשה את המתלוננת בביתו ולאחר מכן עיכבה אותו לתחנה. כעבור שעה הוא שוחרר מתחנת המשטרה ללא שנגבתה ממנו עדות וללא תנאים. ביום ראשון שלאחר מכן, הוא עוכב על ידי שוטר שהוא שכנו, בשל חוב הוצאה לפועל, ובדרך סיפר לשוטר, שהמתלוננת איימה שתמצא דרך לקבור אותו. הנאשם הכחיש כי נהג ברכב בזמן הנסיעה ל--- או כי סטר למתלוננת, ואישר בחקירה נגדית שנפגע מכך שהמתלוננת עזבה אותו.

הערכת הראיות וקביעת עובדות

12. משפטו של הנאשם נשמע כחמש שנים לאחר האירוע, הגם שכתב האישום הוגש כעשרה חודשים לאחריו. הדבר נבע מן העובדה, כי תחילה הנאשם הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, ואף נערך בעניינו תסקיר שירות מבחן, אשר לאחר הגשתו הנאשם ביקש לחזור בו מהודאתו. בהחלטתה של כב' השופטת לארי-בבלי מיום 6.7.17 אפשר לו בית המשפט לחזור בו מהודאתו וביטל את הכרעת הדין המרשיעה. על רקע זה, מובן כי זיכרונם של חלק מהעדים לגבי פרטי האירוע אינו חד כשהיה בעת מסירת אמרותיהם במשטרה, ולא ניתן לזקוף לחובתם או לחובת המאשימה טשטוש זה של הזיכרון, מקום בו קיים.

13. המתלוננת עצמה העידה בשטף וניכר כי זכרה את מרבית האירוע, אף אם לא את מלוא הפרטים. היא השתדלה לדייק ולערוך הבחנה בין דברים שידעה וזכרה לבין מסקנות שהסיקה. כך למשל אמרה מיוזמתה, כי בהודעתה נכתב, שכשהגיעה לאסוף את הנאשם עלתה לדירתו, עובדה שלא היתה זכורה לה במועד מתן העדות (עמ' 30 שורה 21). כשהשיבה לשאלות בדבר צד הלחי שעליה סטר הנאשם או היד שבאמצעותה סטר לה, אמרה כי מסיקה את התשובות לפי ההיגיון וכי לא הסתכלה לראות באיזה יד השתמש (עמ' 31 שורה 30). יש אמנם פער מסוים בין דבריה במשפט, לפיהם הנאשם סטר לה פעמיים במהלך האירוע (עמ' 32 שורות 18-23) לבין הודעתה במשטרה (ת/2 שורות 19-25), ממנה עולה כי סטר לה שלוש פעמים, ואולם פער זה כשלעצמו אין בו כדי לפגוע במהימנותה.

14. לא התרשמתי כי היה למתלוננת מניע כלשהו להשחיר את פניו של הנאשם, שיחסייה עמו הסתיימו זה מכבר ואין להם רכוש או ילדים משותפים. כפי שאמרה המתלוננת בעצמה (עמ' 26 שורה 14, עמ' 4 שורות 3-4), ניכר היה כי העדות בבית המשפט לא היתה אירוע שהיא ששה לקראתו, והיא התייצבה לעדות רק כי נקראה לעשות כן. הנאשמת אף מסרה הסבר בהודעתה במשטרה מדוע השתתתה בהגשת התלונה, והחליטה להגישה רק לאחר שאחותו של הנאשם התערבה והיא חששה שטומנת לה מלכודת, שתחזיר אותה לבית הנאשם. מטעם זה, השיהוי בהגשת התלונה לא זו בלבד שאינו פוגע במהימנות המתלוננת, אלא שיש בו כדי ללמד שהמתלוננת פנתה למשטרה רק כשחשה סכנה מצדו של הנאשם ולא מתוך מניע של נקמה או על מנת להשיג יתרון בהליך הגירושין.

המתלוננת לא עומתה עם טענת הנאשם לפיה התלונה עליו במשטרה בשל כך שסיפר לדודתה על התנהגותה ועם טענתו כי הבטיחה "לקבור אותו בבית סוהר" בעקבות כך, ולא ניתנה לה אפשרות לאשר או לשלול טענות אלה.

15. לא מצאתי בדבריה של המתלוננת סתירות בנוגע לסוגיית השימוש בסמים על ידי הנאשם. המתלוננת אמרה כבר בהודעתה במשטרה (ת/2 שורה 89), כי הנאשם השתמש בסמים, כפי שהעידה בבית המשפט, והבהירה כי אינה זוכרת במועד העדות, האם בזמן האירוע היה בעיצומה של גמילה או בשפל נוסף.

16. נטען, כי העובדה שהמתלוננת לא עזבה את הבית כשהנאשם יצא בבוקר שלמחרת האירוע לבית הכנסת ולמכולת, מלמדת כי תלונתה בדויה. עם זאת, המתלוננת הסבירה כי באותה שעה מפתחות הרכב והטלפון שלה לא היו עמה. הסבר זה מתקבל על הדעת, כמו גם טענתה לפיה רצתה לעזוב את הבית בצורה שבה חשה יותר בטוחה, דהיינו לקבל את הסכמת הנאשם ליציאתה מהבית (עמ' 29 שורה 31).

17. המתלוננת סירבה כי בתה, שהייתה באותה עת כבת 16 תיחקר במשטרה, ולא מצאתי כי יש בכך כדי לפגום במהימנותה, הן בשל כך שהבת לא הייתה עדה לאירועים, הן בשל כך שהמתלוננת לא טענה כי סיפרה לה עליהם. לנוכח גילה הצעיר של הבת, רצונה של המתלוננת שלא לערבה במערכת היחסים הבעייתית שלה עם הנאשם, שאינו אביה של הנערה, הוא סביר.

18. עדותה של המתלוננת הותירה רושם מהימן המאפשר לקבוע עובדות על בסיסה.

19. אופיר, בעל המוסך, הוא עד אובייקטיבי, שלא התרשמתי שהיה לו עניין כלשהו לסייע למי מהצדדים. בעדותו יש כדי להוות תמיכה בהיבטים מסוימים של גרסת המתלוננת. כך למשל, הגם שאופיר לא היה עד למעשה האלימות של הנאשם, המתלוננת טענה בפניו כי הנאשם הכה אותה תוך כדי נהיגה ואיים לפגוע בה. הגם שמדובר בעדות מפי השמועה, דבריו בהיבט זה קבילים בהתאם להוראת סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971, שכן מדובר באמרת קורבן אלימות שנאמרה בסמוך לאחר מעשה אלימות, ובהזדמנות הראשונה שהייתה למתלוננת להתלונן על המעשים (ראו למשל ע"פ 3263/13 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 19.3.17)).

אמנם אופיר תיאר בעדותו, כי הנאשם הכחיש בפניו שהכה את המתלוננת, טענה העומדת בסתירה לדברי המתלוננת, לפיהם הנאשם דווקא הודה בדברים בפני אופיר, ואולם לא ראיתי כי סתירה זו מעיבה על משקל עדותה של המתלוננת.

20. לעדותה של מ' בבית המשפט אייחס משקל מועט מאד, שכן היה ברור מתוך דבריה, כי במועד מתן העדות היא לא זכרה את סדר התרחשות האירועים, ותיאורם בחקירה נגדית היה מבולבל, לא קוהרנטי ולא תאם את דבריה בהודעתה במשטרה שהוגשה במקום חקירה ראשית. בשל כך, לא אייחס משקל גם לדברים שאמרה על אודות אופיה של מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת. עם זאת, גם מתוך דבריה בחקירה נגדית עולה בברור, כי ביום שישי, 10.8.12, המתלוננת התקשרה אליה בשעות הבוקר ואמרה לה שהיא כלואה בבית הנאשם, וכשלא הצליחה ליצור שוב קשר עם המתלוננת, דיווחה על הדברים למשטרה.

יש לומר בהקשר זה, כי לא מיוחסת לנאשם כל עבירה בגין האירועים שהתרחשו בביתו של הנאשם לאחר שהשניים חזרו מהנסיעה למוסך. עם זאת, בעובדות אלה יש כדי להוות מסגרת לאירוע וללמד על טיב היחסים שהיו בין בני הזוג באותו היום. במובן זה, הפרט שהתקבל מתוך עדותה של מ', מחזק את עדותה של המתלוננת בדבר הפחד שפחדה מהנאשם והעובדה כי נשארה בדירתו שלא מתוך רצון מלא.

21. חומר הראיות שהוגש על ידי המאשימה ועדויות השוטרים שהעידו מטעמה אינם כוללים שום דיווח על עיכוב של הנאשם ביום 10.8.12. יש להצר על כך, שכן אין מחלוקת, גם מצד הנאשם עצמו וגם מצד המתלוננת, כי ביום שישי, 10.8.12, זמן קצר לאחר שהמתלוננת עזבה את ביתו של הנאשם, הגיעו שוטרים למקום ועיכבו את הנאשם לתחנת המשטרה. העובדה, כי לא נערך כל רישום על אודות עיכוב זה מדאיגה ומצריכה בדיקה של המאשימה, ואולם אין בה כשלעצמה, כדי ללמד שהדברים לא אירעו.

22. התקשיתי לקבל את עדותו של הנאשם. כבר מראשית דבריו ניכר היה, כי הגם שחש עדיין רגשות חיבה כלפי

המתלוננת, הוא מנסה בכל כוחו, להטיל דופי בה, בהתנהגותה ובמהימנותה ולהשחיר את פניה בפני בית המשפט. כך, למשל, בתיאור חוזר ונשנה והדגשת יחסיה עם גברים בני מיעוטים, תוך רמזים שהמשיכה להתרועע עמם גם לאחר נישואיהם וכך למשל בתיאור לחצים שהפעילה עליו כדי שישא אותה לאשה.

הנאשם תיאר בעדותו, באריכות, בפירוט ובשלווה, את יחסיו עם המתלוננת מראשיתם, דברים שלא אמר כלל בהודעתו במשטרה. מנגד, בשלב שבו תיאר את הנסיעה עם המתלוננת למוסך, ניתן היה להבחין שהוא נסער מאד, הגם שחלפו שנים רבות מאז. נימת דיבורו הפכה תוקפנית ודבריו לוו בתנועות ידיים חדות. מתוך עדותו של הנאשם ניתן היה להבין, כי הוא חש שכבודו נפגע בעקבות עזיבתה של המתלוננת, הוא קינא לה, רצה מאד שתחזור לגור עמו, וניכר כי סירובה לעשות כן העלה את חמתו. מסקנה זו נתמכת גם בדברים שאמר הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/1 שורה 38), לפיהם המתלוננת הייתה אמורה להיפגש עם אחותו במטרה ליישב את ההדורים ביניהם, אך סירבה להגיע לפגישה. בלהט עדותו בעניין זה, הנאשם הודה בעצמו כי תוך כדי נסיעה איים על המתלוננת שיוציא לה את העיניים וירע לה (עמ' 47 שורה 4 ואילך), ובכך יש כדי להוות תמיכה בעדותה של המתלוננת בדבר מעשי אלימות ואיומים שאיים עליה הנאשם, הגם שהתוכן המדויק של האיומים שעליו העידה המתלוננת היה שונה.

23. המתלוננת טענה בעדותה כי הנאשם הוא שנהג ברכב, בעוד שהנאשם עצמו טען שהיה פסול מנהיגה באותה עת והמתלוננת, שהיא "חולת הגה", כלשונו, נהגה בעצמה. אופיר אמר בעדותו, כי ברמת וודאות של 90 אחוזים, המתלוננת היא זו שנהגה, ואולם הבהיר כי אינו זוכר והתרשמתי כי דבריו בעניין זה נובעים מהשערה, שכן מיד לאחר מכן אמר שהנאשם לא היה נוהג באותה תקופה.

טענתו של הנאשם כי המתלוננת היא שנהגה אינה סבירה על רקע טענתו האחרת, לפיה המתלוננת נהגה לפקוד את המוסך בעצמה בשל יחסיה עם אחד העובדים (טענה, שלא התבקשה לגביה כל התייחסות מצדו של אופיר). אם כך הם פני הדברים, מה טעם היה למתלוננת להזמין את הנאשם לנסוע עמה למוסך. יש לומר, כי המתלוננת אף לא עומתה בחקירה נגדית עם הטענה שלא הנאשם נהג אלא היא זו שנהגה ברכב.

מנגד, העובדה כי הנאשם נסע עם המתלוננת למוסך ונהג ברכב דווקא מתיישבת עם טענת המתלוננת, כי פחדה לנהוג למוסך בעצמה בשעת ערב וביקשה מהנאשם לנהוג.

24. טענתו של הנאשם בעדותו לפיה המתלוננת חשה ברע כשחזרו מהמוסך ומצבה היה רע ועורר דאגה רבה בלבו, סותר את תשובתו לאישום, בה טען כי לא שם לב שהמתלוננת חשה ברע.

25. לא אוכל לתת אמון בעדותו של הנאשם במשפט ולא היה בה כדי להטיל ספק בדברים שאמרה המתלוננת ובראיות התומכות בעדותה.

סיכום

26. מכלול הראיות שהתקבלו מבסס, מעבר לספק סביר, את העובדות הבאות: ביום 9.8.12 המתלוננת ביקשה מהנאשם שיתלווה אליה למוסך לצורך החלפת חלק ברכבה. המתלוננת הגיעה לביתו של הנאשם בשעות הערב,

הם נכנסו לבית ולאחר מכן נסעו יחד למוסך כשהנאשם נוהג ברכב. תוך כדי הנסיעה התגלע ביניהם ויכוח בנוגע ליחסיה של המתלוננת עם אחרים. הנאשם קינא למתלוננת וחמתו בערה בו. כשסירבה להשיב על שאלותיו הוא סטר לה פעמיים, תוך כדי נסיעה, ואיים לפגוע בה ואף סטה מהדרך שבה נסעו. השניים הגיעו למוסך, הרכב טופל ובעל המוסך ניסה לפשר ביניהם. כשעזבו את המוסך הנאשם דרש מהמתלוננת לשוב ולהתגורר עמו עד לסיום הליכי הגירושין. בדרכם חזרה המתלוננת חשה ברע, ולאחר שהבטיחה לנאשם לשוב עמו לביתו ולא להתקשר למשטרה, הוא הסכים לקחת אותה למרפאה. בתום הביקור במרפאה הם שבו לביתו של הנאשם. הנאשם לקח ממנה את מפתחות הרכב ומכשיר הטלפון שלה, ולמחרת היום, בשעת בוקר מוקדמת, יצא מהבית לתפילה וקניות. כשחזר המתלוננת ביקשה ממנו ללכת לבקר את בתה. הוא החזיר לה את מפתחות הרכב והטלפון והיא עזבה את הבית.

27. הגם שבעת ביצוע המעשים הנאשם והמתלוננת היו פרודים, הם טרם התגרשו, ועל כן מעשיו של הנאשם מבססים עבירת תקיפת בת זוג לצד עבירת איומים.

28. לנוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ח, 09 אפריל 2018, במעמד הצדדים